

Toarta nisipului

Ștefan Doroftei Doimneanu

Durere și fulger se-adună-n mânie
Din cerul bolnav curg lacrimi de gheață,
Pe suflete caste ce râd a pustie
Fărăme de timp, cu greu se agață.

Cu raze pe umeri și-n suflet lumină
Te văd coborând pe trepte de lume.
Că-n noi nu e vară tu n-ai nici o vină,
Ea este-n eter, spre ierni să ne-ndrume.

Că florile-s moarte și toamna și iarna,
Că ploaia și frigul se-adună în noi,
Așa vrea infernul când pune lucarna
La podul din ger unde stăm amândoi.

Purcedem spre moarte c-așa ne e soarta
Cu traista-n clepsidra ce-și vede de drum,
Pierdut-am prin viață, nisipului toarta
Și timpul se stinge și totul e fum.